

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce A.B .**, zastoupeného *Mgr. Petrem Broďáni, advokátem, se sídlem Sokolov, K.H. Borovského 63*, proti **žalovanému Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. července 2013, č.j. 1901/1.30/13/14.3,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10.7. 2013, č.j. 1901/1.30/13/14.3 s e z r u š u j e a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17 068,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Broďáni, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadené rozhodnutí

Žalobu napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 28.3.2013, čj. 6187/6.72/13/14.3. Tento správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím rozhodl, že A.

B., jako podnikající fyzická osoba s místem podnikání: provozovna ..., umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen zákon o zaměstnanosti) tím, že umožnil výkon nelegální práce fyzické osobě T.M., který v době zahájení kontroly dne 11.4.2012 vykonával pracovní činnost automechanika a tímto způsobem umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah v provozovně ... a dopustil se tak správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle § 140 odst. 1 písm. c) zák. o zaměstnanosti. Žalobci za uvedený správní delikt podle § 140 odst. 4 písm. f) zák. o zaměstnanosti byla uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč.

O odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v které především tvrdil, že žalovaný i správní orgán I. stupně zjistili stav věci způsobem, který nemá dostatečnou oporu ve spisové dokumentaci. Důkazní prostředky, ze kterých správní orgány vycházely při vydání rozhodnutí a to konkrétně záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole a protokol o výsledku kontroly, jsou zcela nedostačující co do konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti a nelze na jejich základě učinit závěr, že T.M. v době kontroly vykonával závislou činnost bez uzavření pracovněprávního vztahu. Žalobce tvrdil, že skutečnosti při kontrole zjišťované správní orgán I. stupně zaznamenal nesprávně a ryze formalisticky zaprotokoloval, čímž výsledný výstup byl zkreslen. Podle názoru žalobce nelze odhlédnout od faktu, že T.M. byl v době kontroly první den na svém prvním zaměstnání od vyučení a pokud se v této situaci setkal s autoritou, kterou inspektoři představují, lze si snadno představit, že jeho odpovědi a průběh kontroly byly vzhledem k jeho nízkému věku k nejistotě a nervozitě z neznalosti dané situace, ovlivněny. Uvedené skutečnosti spolu s listinnými důkazy, které byly předloženy již v průběhu kontroly, měly správní orgán vést k závěru, že v zájmu odstranění pochybností a náležitého zjištění stavu měla být vyslechnuta žalobcem navržená svědkyně, účetní žalobce, která mohla potvrdit, či vyvrátit existenci pracovněprávního vztahu. Správní orgán však navrhované důkazy zamítl pro nadbytečnost. Správní orgán tak nezjistil skutkový vztah v souladu se zásadou materiální pravdy a v rozporu se zásadou vyšetřovací vzal za prokázaný skutkový stav konstruovaný na základě dedukcí a úvah o účelnosti tvrzení účastníka řízení, aniž byly řádně zhodnoceny veškeré důkazy účastníkem řízení nabízené.

Žalobce poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu, např. v jeho rozhodnutí sp. zn. 4 Ads 177/2011, z něhož plyne, že nelze souhlasit s tím, aby pokuta za správní delikt, jenž je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně Lidských práv a základních svobod, byla uložena na základě jednoho jediného podkladu, který byl vyhotovený jiným správním orgánem ještě před zahájením řízení o správním deliktu. V souladu s uplatňovanou vyšetřovací zásadou v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, se neuplatňuje koncentrace řízení zakotvena v § 82 odst. 4 správního řádu, což znamená, že účastník řízení je oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, až do vydání rozhodnutí. Z tohoto důvodu skutkový stav zjištěný ve správním řízení a založený pouze na výstupech z kontroly nemůže bez dalších důkazů obstát.

V otázce výše uložené pokuty z hlediska zachování zásady přiměřenosti sankce ukládané státní mocí žalobce uváděl, že z ust. § 140 odst. 4 písm. f) zák. o zaměstnanosti vyplývá, že při naplnění předmětného správního deliktu lze uložit sankci od 250.000,- Kč do 10.000.000,- Kč. Zákonem stanovená minimální výše pokuty však musí být nastavena tak, aby umožňovala alespoň do určité míry zohlednit majetkové a osobní poměry delikventa tak, aby uložení pokuty, byť v minimální výši nemělo pro účastníka likvidační účinek. Žalobce z tohoto titulu vnesl podnět k vydání příslušného návrhu k Ústavnímu soudu na zrušení ust. § 140 odst. 4 písm. f) zák. o zaměstnanosti a to v části vymezení spodní hranice sankce ve slovech „nejméně však ve výši 250.000,- Kč“.

Žalobce tvrdil, že správní orgány nepostupovaly v souladu s příslušnými právními předpisy, nevypořádaly se se skutkovými zjištěními a rozhodly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, popřípadě budou-li k tomu zákonné důvody, aby po zrušení napadených rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. upustil od uložení sankce, či výši sankce snížil a rozhodl též o povinnosti nahradit žalobci náklady řízení. V této souvislosti současně navrhl, aby krajský soud přerušil řízení a obrátil se s příslušným návrhem na Ústavní soud ČR ve věci zrušení ust. § 140 odst. 4 písm. f) zák. o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250.000,- Kč“.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uváděl k prováděné kontrole v místě provozovny, že v době kontroly dne 11.4.2012 od 11:30 do 12:00 hod. nebyl inspektorům oblastního inspektorátu práce na pracovišti žalobcem doložen řádný doklad, prokazující existenci základního pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a kontrolovanou fyzickou osobou T.M. Jmenovaný při kontrole sdělil, že práci nevykonává na základě pracovní smlouvy dohody o pracovní činnosti nebo dohody o provedení práce., že pracuje od úterý 10.4.2012 na zkoušku, papíry se vyřizují, neboť bude zaměstnán na dotaci. K doložené dohodě o provedení práce žalovaný uváděl, že v průběhu kontroly byl kontaktován jak žalobce, tak jeho manželka. Ta telefonicky sdělila inspektorům, že dohodu o provedení práce přiveze na pracoviště do 5 min., to se nestalo ani během následujících 15 min. a proto inspektoři provozovnu opustili. K doložení dohody o provedení práce byl dán žalobci dostatečný prostor. Dohodu o provedení práce předložil žalobce ve 14 hod. na regionálním pracovišti Oblastního inspektorátu práce v Sokolově. Žalovaný popřel, že by se s námitkou vztahující se k následnému doložení dohody o provedení práce nevypořádal a poukázal, že podle § 77 odst. 1 zák. č. 262/2006 Sb. zákoníku práce byl žalobce povinen vydat zaměstnanci jedno vyhotovení dohody o provedení práce. K tomu ještě poznamenával, že v průběhu kontroly byly doloženy dohody o provedení práce různého znění. K otázce zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že nevyvrací skutečnost, že žalobce měl v úmyslu T.M. zaměstnat. Mělo se tak stát na základě pracovní smlouvy po přiznání dotace resp. po splnění daných podmínek pro přiznání dotace, k čemuž by pravděpodobně došlo, pokud by dne 11.4.2012 nebyla na pracovišti žalobce provedena kontrola nelegálního zaměstnávání. K svědecké výpovědi T.M. žalovaný uvedl, že tvrzení o tom, že došlo k uzavření dohody o

provedení práce dne 10.4.2012 považuje žalovaný za účelové a nepravdivé a to s ohledem na jeho vyjádření v den kontroly, jakož i na další skutečnosti, které podle žalovaného tvoří logicky rámec o tom, že k sepsání dohody o provedení práce došlo dne 11.4.2012 až po provedené kontrole a dohoda byla datována zpětně ke dni 10.4.2012. Žalovaný konstatoval souhrnně, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. K samotnému správnímu deliktu žalovaný uvedl, že je nepochybné, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zák. o zaměstnanosti a správní orgány obou stupňů se rovněž zabývaly tím, zda vedle formální stránky skutkové podstaty správního deliktu došlo i k naplnění materiálního znaku správního deliktu a dospěly k závěru, že jednání žalobce je nutno považovat za společensky nebezpečné. K uložené pokutě žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zák. o zaměstnanosti ve výši 250.000,- Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Pokuta byla uložena v souladu se zákonem a byla řádně odůvodněna. Ke spodní hranici zákonného rozpětí uložené sankce žalovaný uvedl, že orgánům inspekce práce, jakožto orgánům moci výkonné nepřísluší hodnotit soulad zákona jako projevu vůle zákonodárce s ústavním pořádkem České republiky. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a aby soud účastníku řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

IV. Rozhodnutí krajského soudu

Rozsudkem ze dne 31. července 2014, čj. 30A 65/2013-74 Krajský soud v Plzni rozhodnutí žalovaného ze dne 10.7.2013, čj. 1901/1.30/13/14.13 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. O kasační stížnosti podané žalovaným proti tomuto rozsudku krajského soudu rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. prosince 2014, čj. 10 Ads 184/2014-44, kterým rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31.7.2014, čj. 30A 65/2013-74 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce se domáhal přezkoumání výroku rozhodnutí v otázce odpovědnosti za správní delikt, proto krajský soud měl nejprve přezkoumat otázku této odpovědnosti žalobce za správní delikt a teprve následně v návaznosti na vyřešení této otázky vypořádat se s výtkou co do přiměřenosti udělené sankce. Protože tak neučinil, staly se závěry krajského soudu nesrozumitelnými a jejich věcnou správností se Nejvyšší správní soud co do ústavně konformního výkladu minimální výše sankce za správní delikt, již nezabýval.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Krajský soud při opakovaném posuzování důvodnosti žaloby vycházel z předmětu řízení před správními orgány, kterým byla otázka, zda žalobce se dopustil jiného správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle § 140 odst. 1 písm. c) zák. o zaměstnanosti a zda byly naplněny podmínky pro uložení pokuty za tento správní delikt ve smyslu § 140 odst. 4 písm. f) zák. o zaměstnanosti. Krajský soud současně byl vázán názorem Nejvyššího správního

soudu ve výše uvedeném rozsudku a přednostně řešil žalobní námitky směřující do odpovědnosti žalobce za tento správní delikt.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zák. o zaměstnanosti právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopouští tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1. nebo 2.

Podle § 5 písm. e) bod 1. zák. o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci, pokud fyzická osoba nevykonává práci pro právnickou nebo fyzickou osobu na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, nejde-li o manžela nebo dítě této fyzické osoby.

Krajský soud shledal, že žalovaný správní orgán vycházel při svém rozhodování z nesporného zjištění, ze kterého se podává, že dne 11.4.2012 provedl Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj u A.B., jako podnikající fyzické osoby kontrolu podle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu ust. § 3 zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce a podle § 125 v rozsahu § 126 odst. 1 zák. o zaměstnanosti č. 435/2004 Sb. Předmětem kontroly, která proběhla v provozovně žalobce ... bylo dodržování pracovněprávních předpisů podle § 3 zák. o inspekci práce se zaměřením na kontrolu dodržování povinnosti vykonávat závislou práci v pracovněprávním vztahu a dodržování pracovněprávních předpisů podle § 126 odst. 2 zák. o zaměstnanosti, se zaměřením zejména na kontrolu, zda kontrolovaná osoba neumožňuje výkon nelegální práce a kontrolu, zda fyzická osoba nevykonává nelegální práci. Kontrolovaným obdobím byl den 11. dubna 2012, kdy v předmětné provozovně žalobce byla zjištěna fyzická osoba T.M., který vykonával činnost jako mechanik – opravář. Žalovaný obdobně jako správní orgán I. stupně vyhodnotil výsledky prováděné kontroly i další shromážděné podklady a vzal za nepochybné, že T.M. vykonával v den kontroly tj. 11.4.2012 pro žalobce závislou práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Žalovaný, obdobně jako správní orgán I. stupně, se zaměřil na ověření, zda po provedené kontrole dodatečně doložená dohoda o provedení práce ve vztahu k T.M. existovala již před touto kontrolou, tedy zda k uzavření předmětné dohody došlo již dne 10.4.2012, nebo zda tato dohoda byla uzavřena až po provedení kontroly a byla antedatována. Žalovaný vzal za nespornou skutečnost, že v době kontroly dne 11.4.2012 probíhající v době od 11:30 hod. do 12:00 hod. nebyla dohoda o provedení práce doložena. Žalovaný dospěl k závěru, že k uzavření dodatečně doložené dohody o provedení práce došlo až po provedené kontrole, přičemž došlo k antedatování této dohody k 10.4.2012. Další podklady a to záznam, podle něhož měl žalobce telefonicky žádat MUDr. V.B. o provedení vstupní prohlídky T.M. spolu s návrhem na lékařské vyšetření a osvědčením o způsobilosti považoval žalovaný za listiny účelově vytvořené. Žalovaný na podporu svých závěrů vycházel z prohlášení T.M., který inspektorům při prováděné kontrole na otázku *„Vykonáváte tuto práci na základě pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti, dohody o provedení práce nebo jiné smlouvy?“* odpověděl: *„Ne“*. Oproti tomu svědeckou výpověď T.M. ze dne 19. února 2013, ve které T.M. vysvětloval okolnosti provázející uzavření dohody o provedení práce mezi ním a žalobcem vyhodnotil jako účelovou. Žalovaný posoudil shromážděné podklady jako dostatečné ke zjištění skutkového stavu a jako nadbytečné neprovedl výslechy dalších navržených svědků. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně o tom, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zák. o zaměstnanosti.

Krajský soud vycházel ze závěrů žalovaného, podle kterých žalobce umožnil fyzické osobě T.M. výkon nelegální práce v době zahájení kontroly dne 11.4.2012, výkonem pracovní činnosti – automechanika mimo pracovněprávní vztah v provozovně ... Krajský soud na podkladě skutečností dokumentovaných správním spisem shledal, že skutečný stav věci nebyl zjištěn dostatečným způsobem, neboť lze důvodně pochybovat, že vymezení skutku a jeho právní kvalifikace nemusí odpovídat tomu, co bylo zjištěno. Skutečnosti provázející uzavření pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a T.M. provází řada nejasností, které zůstaly v rámci vedeného řízení o správním deliktu neodstraněny. Podstatou předmětného správního deliktu je výkon nelegální práce jako závislé práce vykonávané fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. V souzeném případě byla práce T.M. vyhodnocena jako nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bodu 1. zák. o zaměstnanosti, podle kterého se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální prací výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Při hodnocení pojmu závislá práce je nezbytné vycházet z ust. § 2 zákoníku práce, zákona č. 262/2006 Sb., podle kterého závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele podle pokynu zaměstnavatele a zaměstnanec jí pro zaměstnavatele vykonává osobně. Ve smyslu § 3 zákoníku práce závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr. Pojem pracovněprávní vztah použitý v ust. § 5 písm. e) bod 1. zák. o zaměstnanosti však nelze vykládat tak, že pracovněprávním vztahem je pouze pracovněprávní vztah založený písemnou smlouvou. Tento výklad z uvedeného ustanovení nevyplývá a nedostatek formy, tzn. neuzavření pracovní smlouvy, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti v jiné než v písemné formě samo o sobě je speciálním deliktem podle § 12 odst. 1 písm. b) zák. č. 251/2005 Sb. o inspekci práce. V souzeném případě správní orgán I. stupně i žalovaný dospěli ke zjednodušenému závěru o tom, že v den konání kontroly 11.4.2012 v době mezi 11.30 hod a 12.00 hod. mezi žalobcem a T.M. pracovněprávní vztah neexistoval. Tento svůj závěr oba správní orgány opřely o *Záznam* provedený Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj, neopatřený datem pořízení, ani číslem jednacím, ani podpisem úřední osoby, který byl veden o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob, podle § 132 zák. o zaměstnanosti. Tento záznam o obsahu poskytnutých informací pod bodem 4 obsahoval odpověď „Ne“ na dotaz, zda osoba informací poskytující, T.M., vykonává práci na základě pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti nebo dohody o provedení práce nebo jiné smlouvy. Záznam je na své druhé straně opatřen vlastnoručním podpisem nečitelným, zřejmě T.M. Tento záznam byl posouzen správním orgánem I. stupně ve shodě se žalovaným jako rozhodující a postačující pro závěr, že T.M. vykonával pracovní činnost bez uzavřeného pracovněprávního vztahu. Výpověď svědka T.M. provedená následně v průběhu řádně zahájeného správního řízení ve věci spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce správní orgán I. stupně i žalovaný vyhodnotili jako důkaz nehodnověrný a vysvětlení svědka k okolnostem uzavření jeho pracovněprávního vztahu se žalobcem bylo označeno za účelové. Naplnění odpovědnosti za projednávaný správní delikt bylo žalovaným odůvodněno nezpochybnitelných zjištěním, že v okamžiku kontroly v případě T.M., žádná písemně uzavřená dohoda o provedení práce se žalobcem neexistovala. Žalovaný

se tak nevypořádal s tvrzenou skutečností, že T.M. fakticky pracovní činnost automechanika u žalobce vykonával, zřejmě již od 10.4.2012, 15.00 hod. a dohodu o provedení práce uzavřenou mezi A.B. – Autoopravna a T.M. s datem 10.4.2012 a předloženou kontrolnímu orgánu v den kontroly až ve 14.00 hod označil jako doklad zjevné snahy smluvních stran dohodu uzavřít dodatečně, její uzavření datovat zpětně již dnem 10.4.2012 s cílem vyhnout se postihu ze strany orgánů inspekce práce.

Podle názoru krajského soudu v důsledku dodatečného předložení dohody o provedení práce měl správní orgán posoudit, zda se jedná o dodatečné odstranění nedostatku formy a ověřovat prováděním dalších důkazů, zda náplň pracovní činnosti T.M. od 10.4.2012 od 15:00 hod. a následující den 11.4.2012 do doby provedené kontroly byla či nebyla podložena ústním jednáním, či zda mezi žalobcem a T.M. došlo ke konkludentnímu ujednání o výkonu předmětné pracovní činnosti. Ze samotné antedatce nelze vyvozovat, že před okamžikem skutečného podpisu skutečné dohody žádný základní pracovněprávní vztah neexistoval. V tomto směru bylo nezbytné posuzovat spornou otázku podle ust. § 20 odst. 1 zák. práce, podle kterého nebylo-li právní jednání učiněno ve formě, kterou vyžaduje tento zákon a bylo-li již započato s plněním, není možné se neplatnosti tohoto jednání dovolat u těch jednání, jimiž vzniká nebo se mění základní pracovněprávní vztah.

Jestliže tedy žalobce ve správním řízení dodatečně předložil dohodu o provedení práce, měla být tato skutečnost hodnocena z toho pohledu, zda se jedná o dodatečné odstranění nedostatku formy dle ust. § 20 odst. 1 zákoníku práce, to znamená, zda písemná dohoda je stejného obsahu jako dřívější případné ústní či konkludentní ujednání smluvních stran. I správními orgány tvrzená antedatce dohody odpovídá tomu, že strany neuzavírají novou dohodu, nýbrž odstraňují nedostatek formy dříve uzavřené dohody. Ze samotné antedatce proto nelze vyvozovat, že před okamžikem skutečného podpisu písemné dohody zde žádný základní pracovněprávní vztah neexistoval.

Žalovaný však shledal odpovědnost žalobce za správní delikt výlučně na základě učiněného závěru, že v okamžiku kontroly žádná písemně uzavřená dohoda o provedení práce mezi žalobcem a T.M. neexistovala a neprovedl další důkazy, které by potvrdily, či vyloučily existenci pracovněprávního vztahu. Na podkladě dosud zjištěného skutkového vztahu nebylo možné učinit závěr o spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zák. o zaměstnanosti. Závěry, které žalovaný správní orgán ve věci učinil, neobsahují dostatek důvodů na podporu učiněných právních závěrů a rozhodnutí žalovaného se stává nepřezkoumatelným (obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2014, čj. 7 Ads 52/2014-37 dostupného na www.nssoud.cz).

Z důvodu shledané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst.1 písm. a) s.ř.s. v části týkající se odpovědnosti žalobce za správní delikt, krajský soud se již dále nezabýval žalobními námitkami mířícími na rozhodnutí o výši uložené sankce.

Krajský soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **17.068,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a sepis vyjádření ke kasační stížnosti. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu